

ГЕОРГИ МИШЕВ
СЪБИРАЧЪТ НА ЯЙЦА

chitanka.info

Имаше един човек, който обикаляше из селата и викаше „О, яйца, яйца“! Щом чуеха вика му, жените оставяха работата си, пълнеха престилките си с пресни яйца ѝ ги изнасяха на улицата.

Веднъж той мина край една спиртоварна и селяните го почерпиха с две чашки ракия. Яйчарят си пийна, но като тръгна да си отива, усети, че коленете му се подгъват, сякаш бяха гумени. Дано не ви се случи някога да усетите, че коленете ви са гумени.

Вървеше той, а краката му се огъваха. И улицата се огъваше. Дори един циментен стълб от електрическата мрежа се зададе срещу него и започна да се огъва. Яйчарят се опита да мине покрай една гънка на стълба, но кошницата се закачи и — бух! — на земята. Може да си представите какво става, когато бухне на земята една кошница с яйца.

Седна събирачът на яйца да плаче. Как да се върне сега вкъщи без пари и с празна кошница?

Както плачеше, чу, че някой му заговори. Беше електрическият стълб.

— Не си виновен ти — говореше му стълбът, защото в приказките и стълбовете говорят с човешки гласове. — Яйцата са виновни. Ако имаха здрави черупки, нито едно нямаше да пострада.

— Черупки като черупки — каза яйчарят. — Не могат да бъдат по-здрави.

— Могат — каза стълбът. — И аз ще те науча как да направиш това. Имаш ли малко цимент в къщи?

— Ще се намери.

— Сутрин, като храниш кокошките, слагай по две лъжици цимент в яденето им. Ще видиш какви яйца ще ти носят.

Зарадва се яйчарят и щом си отиде, забърка малко царевично брашно и сипа две лъжици циментов прах. На другия ден намери в полозите сиви яйца. Приличаха на обикновените, само черупките им бяха сиви. Той взе едно и се опита да го счупи. Сивата черупка можеше да бъде разбита само с каменарски чук!

— Това се казва яйце! — рече си доволен яйчарят. — Вече няма нужда от кошници и сандъци с мек талаш. Ще ги товарим в камионите с лопати.

И тръгна по селата да се хвали какви яйца носят неговите кокошки. Селянките, като всички жени, не обичаха да изостават в

модата, затова поискаха да си завъдят от новата кокоша порода. Всеки ден яйчарят им продаваше по десетина циментени яйца. И ги продаваше доста скъпо. Бързо събра пари и се записа за лека кола, за да кара с нея по-леко яйчарския занаят.

Но не му вървя дълго. Селянките започнаха да го посрещат разгневени и да му връщат яйцата. Държали ги по цели месеци под квачките и нито едно пиле не искало да се излюпи, И в инкубатор — същото. Искане си парите, наричаха го мошеник и го заплашваха със съд.

Разтревожен, събирачът на яйца отиде при електрическия стълб:

— Добре ме нареди ти! — каза му той. — Жените се оплакват, че нито едно пиле не можело да се излюпи.

— М-да! — каза стълбът замислено. — Знаеш ли защо се получава така. Изглежда, пилето не може да пробие цимента. Това не бяхме го предвидили.

— Тогава какво да правя?

— Давай им само царевично брашно.

— А бе ти си побъркан човек! — кипна яйчарят и ритна силно електрическия стълб. Но го заболя кракът.

Защото стълбът, както знаете, не е никакъв човек.

Той си беше най-обикновен циментен стълб, а говореше с човешки глас, защото така става в приказките.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.